

ning for Skat var foretaget i det ene Aar hos 80 Personer, i det andet hos 123. Forgæves eftersøgte, altsaa Folk, som ere ansatte i Skat og ikke selv have meldt sig med den, som ere flyttede og ikke have givet nogen Oplysning om deres Opholdssted, men om hvem man kun ved, et de ikke ere bortflyttede fra Byen, saa at deres Skat kunde slettes af den Grund, vare 110 det ene Aar og 80 det andet. Det bliver i alt for 1901 240 og for 1902 226, eller ca. 8 pCt. af alle, der i den paa-gældende Kommune vare ansatte til Skat i de vedkommende Aar. Nu gad jeg dog vide, om der vilde være nogen som helst Rimelighed i, Spør af sund Fornuft i, at en Ligningsmyndighed paa Skattelisten for 1904 optog og satte til Skat dem, der efter deres egen Anmodning, efter deres egen indstændige Opfordring til Kæmnerkontoret eller til Borgmesteren ere blevne fritagne for at svare den Skat, hvortil de vare satte, og derfor ere blevne slettede af Skatteansættelsen, eller de 123, hos hvem der Aaret forud var gjort forgæves Udpantning. Skulde virkelig en Ligningsmyndighed næste Aar sætte dem i Skat igen og gentage hele den samme Komædie med at afkræve dem Skat, foretage forgæves Udpantning osv.? Hele den Gene og Skandale over for Naboer og Genboer, som ligger i, at Fogeden og Politibetjentene komme for at foretage Udpantning, skulde altsaa en Ligningsmyndighed bringe disse Folk paa Halsen Aar efter Aar, blot for at tilfredsstille en Doktrin hos det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds om, at alle skulle ansættes i Skat, at der ikke maa drages noget Skel! — Det er derfor en yderst overfladisk Betragtning at formene, at Lovens Bestemmelse om fast Ophold som den eneste Betingelse for Skattepligten ikke ganske nødvendigt har den Forudsætning, at vedkommende ogsaa er i Besiddelse af Skatteevne, den være i øvrigt nok saa ringe. Og det er disse, der skulle opføres paa Ligningslisten. Thi Ligningslisten skal ikke være en Mandtalsliste over samtlige Kommunens Beboere, men, som det hedder i Cirkulæret, en Liste over „samtlige de Personer, der skønnes at kunne ansættes til Skat“. Saa kan det jo tænkes, at nogle Personer ere glemte, eller at nogle af dem, som i Fjor indstændigt bade om at slippe fri for den Skat, hvortil de vare ansatte, eller af dem, hos hvem der forrige Aar blev foretaget forgæves Udpantning, nu i Mellemtiden have forbedret deres Stilling saaledes, at de nu kunde ønske igen at blive

ansatte i Skat. Derfor hedder det i Cirkulæret, at den, som ikke er paa Skattelisten, kan stille Krav om at optages, og at dette Krav som Regel bør imødekommes. Dette er udtrykkelig udtalt i Cirkulæret, fordi det under Forhandlingerne for et Par Aar siden her i Tinget blev omtalt som tvivlsomt, om man efter de to kommunale Love har Ret til at klage over ikke at være ansat i Skat, idet der i Loven staar, at man kan klage over den Skat, hvortil man selv eller andre er ansat. Cirkulæret udtaler, at er der nogen, som ikke er sat i Skat, men som ønsker at svare Skat, kan han melde sig, og saa skal han som Regel optages. Det ærede Medlem udtalte sig i en længere Udvikling imod Ordene „som Regel“, ogsaa dette var rent galt, forferdelig lovstridigt. Men man kan dog ikke paabyde en Lovgivningsmyndighed, at absolut enhver, som melder sig — aldeles ligegyldigt, hvem det er —, skal optages. Nej, „som Regel“, naar Rimelighed taler derfor; Naar et af Fattiglemmerne, en af Beboerne paa Fattiggaarden, kommer og fordrer at sættes i Skat, skulde Ligningskommissionen dog virkelig ikke være forpligtet til at opføre ham, det var jo kun Komædiespil. — Ja, dette er, som det ærede Medlem har udtalt sig vidt og bredt om, og som nu erklæres at være Hovedpunktet, men som han slet ikke nævnte i sin første Tale; det er dette, som skal være saa utilstedeligt og saa lovstridigt, at nogle i en Kommune skulle svare Skat, medens der er andre, man ikke kan kræve det af. Denne Deling er der, og den maa nødvendigvis alle Tider være der.

Det andet, som i det første Angreb var Hovedpunktet, Fastsættelsen af et Skatteminimum, udtalte jeg mig om forleden Dag, og jeg behøver derfor ikke at vende tilbage dertil. Jeg ønsker kun her lige at fremdrage en enkelt lille Episode. Da Kampen mod Cirkulæret godt var begyndt i „Social-Demokraten“, kom der en Dag en Artikel, hvori der forefindes følgende, som jeg med den højtaerede Formands Tilladelse skal oplæse: „Skulle da Sogneraadene opkræve, selv den allermindste Skat, endogsaa med Brøkdæl af en Øre? Nej, da Nedsættelser ske efter et frit Skøn, behøver intet Sogneraad at foretage en saa stor Nedsættelse, at Skattens Opkrævning ikke kan betale sig. Vil altsaa Kommunen ikke opkræve Skat under 50 Øre Kvartalet, saa maa den blot ikke nedsætte nogen Indtægt saa stærkt, at Skatteydelsen kommer under de 50 Øre.“ Nu skal jeg ikke opholde mig ved, at man